

גדול המצווה ועושה

בר מצוה ע"י שנעשה בר צווי

גדול המצווה ועושה יותר ממי שאינו מצוה ועושה (ב"ק לח.). מאחז"ל זה מבטא לנכון את משמעות ענין ה'בר מצוה', דהרי קיום המצות שייך גם בקטן בדברים שהוא בר השגה או מחמת טבעו הטוב ומידותיו הטובות, אבל כשנעשה בר מצוה חל עליו ציווי התורה והוא מחוייב לעשות ולקיים המצוות מכח ציווי, בבחי' 'גדול' המצווה ועושה, ונקרא בר מצוה ע"ש שנעשה בר צווי.

והנה מדברי הזה"ק (זו"ח א כז.) עולה שיום הבר מצוה שבו מקבל איש יהודי עול תורה ומצוות הוא בבחי' מתן תורה פרטי, ודרש את הפסוק 'צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו' ביום חתונתו, מהו חתונתו ביומא דכשרן למעבד פיקודי אורייתא, דהוא חתונתא דצדיקא. ואימתי כשרן. א"ר יצחק, מתליסר שנין ולעילא. והוא כמו שדרשו בגמ' יום חתונתו זה מתן תורה. והביאור בזה עפ"י הנ"ל שביום הבר מצוה יהודי מצטווה בכל התרי"ג מצוות ונהיה מוכשר לקיים את מצוות התורה ע"י שנעשה בר צווי, וזה בחי' מתן תורה וכפי שיבואר לקמן.